

Številka: Dts 4/15-24

Datum: 14. 7. 2016

IZRAŽANJE MNENJA DRŽAVNEGA TOŽILCA

Na podlagi 108a. člena Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/2011 s spremembami; v nadaljevanju ZDT-1) ter 23a. člena Poslovnika Državnotožilskega sveta (Uradni list RS, št. 106/2011 s spremembami; v nadaljevanju Poslovník) je Komisija za etiko in integriteto, v postopku obravnave pritožbe zoper ravnanje državnega tožilca, na 3. seji dne 18. 3. 2016 sprejela naslednje

n a č e l n o m n e n j e:

Ravnanje državnega tožilca, ki je v postopku zaslišanja priče izrazil svoje mnenje o postopku javnih naročil in ne o posamezni osebi, ni v nasprotju z načeli Kodeksa državnotožilske etike;

in

p r i p o r o č i l o:

Državnim tožilcem se priporoča zadržanost pri izražanju svojih mnenj v službi in zunaj nje, da se varuje njihov ugled in ugled državnega tožilstva kot celote.

O b r a z l o ž i t e v:

Komisija za etiko in integriteto (v nadaljevanju Komisija) je zoper izraženo mnenje državnega tožilca prejela pritožbo osebe, ki je kot priča nastopila v okviru kazenske preiskave. V predmetni pritožbi pritožnik navaja, da ga je državni tožilec s svojim ravnanjem žalil in ocenjeval njegovo strokovno delo, s tovrstnimi izjavami pa se spodkopava integriteta državnotožilskega poklica in krši Kodeks državnotožilske etike.

Komisija je predmetno pritožbo obravnavala in v zvezi s tem pridobila ustrezno dokumentacijo ter pisno predstavitev stališča obravnavanega državnega tožilca.

Iz pregledane dokumentacije in pisno predstavljenega stališča izhaja, da je bilo mnenje državnega tožilca v konkretni zadevi izraženo v množini in da državni tožilec ni imel namena nikogar zaničevati ter ni bila podana nikakršna vrednostna sodba zoper kogarkoli. Izraženo mnenje se je nanašalo na postopek javnega naročila in ne osebno na pritožnika, pri vsej zadevi pa je šlo le za čustven odziv na zunanje reakcije, navedbe in dejanja, pri katerem niso posredovali ne sodnica niti odvetniki.

Od državnih tožilcev kot funkcionarjev se v družbi sicer upravičeno pričakuje, da pazijo na svoje izjave, dostojen osebni videz in obnašanje na javnih mestih ter da se v službi in zunaj nje vedejo na način, da ne škodujejo svojemu ugledu in ugledu državnega tožilstva kot celote.

Po oceni Komisije pa ravnanje državnega tožilca, ki je bilo predmet presoje v konkretnem primeru in ni imelo namena nikogar zaničevati ali žaliti, ni v nasprotju z načeli Kodeksa državnotožilske etike. Uporaba različnih taktik zaslišanja, ki morebiti včasih izgledajo kot provokacija, ni etično sporna, v kolikor državni tožilec upošteva načela Kodeksa državnotožilske etike. Komisija ocenjuje, da če bi se dovolilo, da bodo nezadovoljni (priče, stranke, obdolženi, zagovorniki ipd.) z zaslišaji, načinom zaslišanja, stališči ipd. ali s tem, da so se znašli v povezavi s kazenskim postopkom, s prijavi, kot se je v konkretnem primeru obravnavala, lahko neposredno vplivali na delo državnega tožilstva ter s tem poskušali ustaviti ali "disciplinirati" državnega tožilca, bi to imelo negativen učinek na samo delo državnih tožilcev v prihodnje, saj bi se lahko zgodilo, da bi bili državni tožilci pri svojem delu bistveno manj aktivni in se tako pravzaprav bali, da bodo zaradi svojega dela kaznovani.

Ne glede na navedeno Komisija državnim tožilcem priporoča zadržanost pri izražanju svojih mnenj v službi in zunaj nje, da se varuje njihov ugled in ugled državnega tožilstva kot celote. Državni tožilci se morajo zavedati, da se vsaka njihova beseda in obnašanje v službi ter zunaj nje zelo natančno opazuje in ocenjuje. Za ohranjanje ugleda in zaupanja v državnotožilsko organizacijo je zato nujna določena stopnja zadržanosti in previdnosti državnih tožilcev.